

prima instanță: Judecătoria Comrat
Judecător: V.Hrapacov
instanța de apel: Curtea de Apel Comrat
Judecători: G.Colev, Ș.Starciuc, A.Curdov

Î N C H E I E R E

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade”, reprezentat de administratorul Tatarciuc Alexandru,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade” împotriva Societății pe Acțiuni „AIDÎN” cu privire la încasarea datoriei, penalităților și dobânzii de întârziere,
împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 25 mai 2017, prin care a fost respins demersul Societății cu Răspundere Limitată „WeTrade”, privind restituirea cererii de apel, admis apelul declarat de Societate pe Acțiuni „AIDÎN”, casată hotărârea Judecătoria Comrat din 09 iunie 2016 și emisă o nouă hotărâre, de admitere în parte a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 27 iulie 2015, SRL „WeTrade” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SA „AIDÎN” cu privire la încasarea datoriei, penalităților și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii a invocat că la 20 martie 2014 a încheiat cu SA „AIDÎN”, contractul de vânzare-cumpărare nr. SA-2, potrivit căruia SRL „WeTrade” a livrat, iar SA „AIDÎN” a recepționat marfa în baza facturilor fiscale seria DV nr. 3354317 din 11 aprilie 2014, seria DV nr.3354386 din 15 aprilie 2014, seria DV nr. 3354588 din 30 aprilie 2014, seria DV nr.3354593 din 30 aprilie 2014.

Menționează reclamantul că, conform prevederilor pct. 4.4 al contractului enunțat, SA „AIDÎN” în calitate de cumpărător avea obligația de a achita costul semințelor de floarea soarelui până la 01 octombrie 2014, pentru produsele de protecție

a plantelor și îngrășăminte macro și micro până la 15 octombrie 2014, iar pentru semințele de soia și porumb până la 15 octombrie 2014.

Insistă că SA „AIDÎN” nu a respectat prevederile contractuale și nu a efectuat plățile respective pentru marfa livrată, astfel acumulând o datorie în sumă de 2 737, 72 dolari SUA.

În acest sens indică că, actul de verificare din 15 iulie 2015 și facturile fiscale semnate și șampilate de ambele părți contractante, pe de o parte confirmă executarea obligațiilor contractuale de către vânzător, iar pe de altă parte neexecutarea contractului de către cumpărător.

Relatează reclamantul că, potrivit pct. 9.1 și 9.2 ale contractului, în cazul în care pârâtul nu achită în termen datoria acumulată, acesta va achita reclamantului o penalitate în mărime de 1% pentru fiecare zi după 15 zile de întârziere, astfel că penalitatea constituie 4 558, 31 dolari SUA.

De altfel, obligațiilor pecuniare li se pot aplica și dobânzi de întârziere, în baza art. 619 Cod civil, ceea ce constituie 362, 83 dolari SUA.

Menționează SRL „WeTrade” că la 12 noiembrie 2014, și respectiv la 20 mai 2015 s-a adresat pârâtului prin pretențiile nr. 62/15 și nr. 212/2, solicitând achitarea în termen de 5 zile de la data recepționării, a sumei de 2 737, 72 dolari SUA cu titlu de datorie, a sumei de 4 558, 31 dolari SUA cu titlu de penalități și în temeiul art. 619 Cod civil a dobânzii de întârziere în mărime de 270, 98 dolari SUA, însă răspuns nu a parvenit.

În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile în baza art. art. 267, 513, 572, 575 alin. (1), 583, 584, 602, 617, 624 și 625 ale Codului civil.

Solicită SRL „WeTrade”, încasarea de la SA „AIDÎN” a datoriei pentru livrarea mărfurilor în mărime de 2 737,72 dolari SUA, penalităților în mărime de 4 558,31 dolari SUA și dobânzii de întârziere în mărime de 362,83 dolari SUA.

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 09 iunie 2016 a fost admis acțiunea înaintată de SRL „WeTrade”, s-a încasat de la SA „AIDÎN” în beneficiul SRL „WeTrade” suma de 2 737,72 dolari SUA cu titlu de datorie, 4 558,31 dolari SUA cu titlu de penalitate, 362,83 dolari SUA cu titlu de dobândă de întârziere și 4 346,84 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată, suportate în legătură cu achitarea taxei de stat la depunerea cererii de chemare în judecată. (f.d. 53, 59-62, vol.I)

La 07 iulie 2016, SA „AIDÎN” a declarat apel nemotivat, iar la 21 decembrie 2016, a depus apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Curtea de Apel Comrat prin decizia din 25 mai 2017, a respins demersul SRL „WeTrade” privind restituirea cererii de apel, admis apelul declarat de SA „AIDÎN”, casată hotărârea Judecătoriei Comrat din 09 iunie 2016 și emisă o nouă hotărâre, de admitere în parte a acțiunii înaintate de SRL „WeTrade”. S-a încasat de la SA „AIDÎN” în beneficiul SRL „WeTrade” suma de 86,10 euro și 58,71 dolari SUA cu titlu de dobânzi de întârziere, cu executare în valută națională, Lei MD, la cursul BNM. În rest, cerințele au fost respinse, ca neîntemeiate. (f.d.243-253, vol.I)

În susținerea concluziei care a format convingerea admiterii în parte a acțiunii, instanța de apel a reținut prevederile art. 118 alin. (1) și art. 130 alin. (3) CPC, art. art. 8 alin. (2) lit. a), 514, 572 alin. (1) și (2), 619 alin. (1), 679 alin. (1) și (2), 704 alin. (1), 753 alin. (1) ale Codului civil, care reglementează aspecte ce țin de obligații,

executarea lor, efectele neexecutării obligațiilor, precum și dispoziții generale cu privire la contract și la conținutul contractului, contractul sinalagmatic și de vânzare-cumpărare.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a subliniat că prima instanță a menționat că, datoria intimatului față de SRL „WeTrade” s-a format în aprilie 2014, în urma încheierii actului juridic pentru livrarea mărfurilor din 20 martie 2014 și semnării facturilor fiscale, însă la compararea denumirii mărfii, indicate la anexa nr. 1 la contractul de vânzare-cumpărare din 20 martie 2014 cu lista mărfii indicată în facturile fiscale, rezultă și denumirea unei alte mărfi, care nu se conține în anexa enunțată.

Concomitent, instanța de apel a remarcat că o parte din marfa reflectată în facturile fiscale nu a fost livrată în baza contractului de vânzare-cumpărare din 20 martie 2014, iar în rezultat nu pot fi aplicate prevederile contractului vizat, ca temei juridic pentru apariția obligațiilor.

Prin urmare, a fost respins ca neîntemeiat alegația invocată de SRL „WeTrade” privind variabilitatea unor mărfuri și erori în facturile fiscale, deoarece în conformitate cu clauzele contractului de vânzare-cumpărare din 20 martie 2014 și anexa nr. 1 la acest contract, a fost specificată livrarea mărfii cu prețul total de 258 268 lei.

În acest sens, s-a reținut că SA „AIDÎN” la 30 ianuarie 2015 și-a executat pe deplin obligațiile asumate prin contractul de vânzare-cumpărare nr. SA-2 din 20 martie 2014, iar referitor la actul de verificare din 15 iulie 2015 și ordinele de plată, a precizat că la situația din 31 decembrie 2014 SA „AIDÎN” a transferat pe contul SRL „WeTrade” suma de 255 000 lei și la situația din 30 ianuarie 2015, SA „AIDÎN” a achitat datoria în baza contractului.

Ca urmare, instanța de apel a concluzionat că la depunerea cererii de chemare în judecată, SA „AIDÎN” nu avea careva datorii față SRL „WeTrade”, în baza contractului menționat.

Astfel, cu referire la cerințele privind încasarea dobânzii de întârziere Curtea de Apel Comrat găsește în acțiunile SA „AIDÎN” întârzierea îndeplinirii obligației începând cu 16 octombrie 2014, deoarece obligația urma a fi îndeplinită la 15 octombrie 2014, data calculului definitiv în baza contractului, iar datoria fiind stinsă la 30 ianuarie 2015.

La 05 septembrie 2017, SRL „WeTrade”, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi încheieri de admitere a cererii privind restituirea cererii de apel.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată, deoarece la examinarea cauzei nu s-a luat în considerare că cererea de apel urma a fi restituită, pe motiv că, apelantul nu a lichidat în termen neajunsurile indicate în încheierea de a nu da curs din 03 noiembrie 2016, care a fost recepționată de SA „AIDÎN” la 11 noiembrie 2016, iar termenul limită de depunere a cererii de apel motivată și dovezii de plată a taxei de stat a fost fixat pentru 26 noiembrie 2017, cu expirarea a 25 zile.

Astfel, reiese că SA „AIDÎN” nu s-a conformat încheierii de a nu da curs cererii și a prezentat cererea de apel și dovada de plată a taxei de stat abia la 21 decembrie 2016, ceea ce denotă că apelul urma a fi restituit, însă demersurile în acest sens, fiind restituite neîntemeiat, în mod repetat.

Susține că instanța de apel nu a luat în considerație că, SA „AIDÎN” nu a motivat întârzierea efectuării actului de procedură, fapt ce duce la încălcarea unui termen de decădere pentru prezentarea cererii de apel și dovezi de plată a taxei de stat.

Consideră recurentul că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, prin admiterea cererii de apel spre examinare, referindu-se la hotărârea Melnic c. Moldovei

Ca urmare, și-a întemeiat prezenta cerere de recurs în baza art. 75 alin. (4) CPC și 756 alin. (2) Cod civil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din actele cauzei copia decizie instanței de apel din 25 mai 2017 a fost expediată pentru cunoștință în adresa părților, inclusiv și în adresa recurente, SRL „WeTrade” la 03 iulie 2017, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire (f.d. 254, vol.II) și recepționată contra semnătură la 07 iulie 2017, potrivit avizului de recepție anexat la dosar (f.d.255, vol.II).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 05 septembrie 2017, în termen.

La 14 noiembrie 2017, în adresa intimatului SA „AIDÎN”, a fost expediată copia recursului declarat de SRL „WeTrade” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La rândul său, SA „AIDÎN” nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „WeTrade” în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „WeTrade” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Sub acest aspect, completul Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, apreciază critic susținerile recurentului cu referire la faptul că în instanța de apel urma să restituie cererea de apel declarată de SA „AIDÎN”, pe

motiv că, apelantul nu a lichidat în termen neajunsurile indicate în încheierea de a nu da curs din 03 noiembrie 2016, care a fost recepționată de SA „AIDÎN” la 11 noiembrie 2016, iar termenul limită de depunere a cererii de apel motivată și dovezii de plată a taxei de stat fiind stabilit pentru 26 noiembrie 2017, pe când apelantul a lichidat neajunsul la 21 decembrie 2016, cu expirarea a 25 zile, or, prin încheierea protocolară a Curții de Apel Comrat din 01 decembrie 2016, instanța a dispus prelungirea termenului de procedură și amânarea ședinței pentru 26 decembrie 2016, astfel că, la 21 decembrie 2016, SA „AIDÎN” s-a conformat încheierii din 03 noiembrie 2016. (f.d. 93-verso, 100-104, vol.I).

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „WeTrade”.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva